

изричаме само два едновидни предмети, които приематъ едно особено окончание, като: *ржиѣ, колѣнѣ, позѣ* и пр. . Тѣ правятъ *множественно то число*: *ржици, колѣна, пози*, а *единствено то* — *ржка, колѣно, пога*.

70. — *Бѣлѣзка*. Освѣнъ тия двѣ общи свойства (родъ и число) нѣкои си грамматици полагатъ въ бѣлгарекнй тѣ языкъ и *надежѣ*. Ако предиримъ наздраво ще намѣримъ че въ нашия тѣ языкъ таквозъ нѣщо днесъ нѣма; освѣнъ нѣкои си архаизми, които сж останжли въ народни тѣ ни пѣсни, като: *Иванъ майци думаше, майка Стояну думаше* и др. . Наистина, има една форма, която се употрѣблява въ языкъ тѣ и я зематъ за *звателенъ надежѣ* при имена отъ мжжскй и женскй родъ. Въ сжщность обаче тази форма не може се зе за надежѣ, защото е сглобена отъ двѣ части на рѣчь та. Ний знайми вече звателни тѣ междуметия *ей, оу*, отъ които първо то служи за викание предметъ повече то отъ мжжскй родъ, а второ то за предметъ отъ женскй родъ. Тѣ се употрѣбзватъ да викаме къмъ себе си предмети, кога то не изговаряме тѣхно то име, или се обръщаме къмъ тѣхъ да имъ кажемъ нѣщо си; като: *ей, дойди тука; оу, не дѣй пра днесъ, защото си имашъ друга работа*. А кога то споменемъ име то на предметъ тѣ и въ сжщо то време искаме да го повикаме къмъ себе си, то тогазъ това звателно междуметие се поставя подиръ име то на предметъ тѣ, така: *Иванъ ей, или жена оу*; а като изхвърлимъ отъ първо то *й* и отъ второ то *у*, които тамъ сж дошли отъ продължение то на гласѣтъ, кога то сме викали, предметъ тѣ, ще имаме са-